

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Lenky Kaniové a soudců Petra Pospíšila a Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **J. E. B. M.**, zastoupený Mgr. Enesem Zaimovićem, advokátem sídlem Dlouhá 705/16, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-771/ZA-ZA11-P09-R2-2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 20. 5. 2025, č. j. 34 Az 34/2024-40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 5. 11. 2020 žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Žalovaný žádosti nevyhověl a dne 1. 2. 2022 pod č. j. OAM-771/ZA-ZA11-P06-2020 rozhodl, že žalobci se neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. Na základě podané žaloby Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 6. 2. 2023, č. j. 34 Az 12/2022 - 38, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Shledal, že napadené rozhodnutí neobsahovalo prakticky žádné posouzení přiměřené pravděpodobnosti budoucího pronásledování žalobce ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Rovněž bylo namístě učinit důkladnější posouzení rizika hrozby vážné újmy žalobci ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

[2] V navazujícím řízení žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2024, č. j. OAM-771/ZA-ZA11-P09-R2-2020, žalobci mezinárodní ochranu opět neudělil. Žalobu, již žalobce proti novému rozhodnutí brojil, Krajský soud v Brně zamítl rozsudkem ze dne 20. 5. 2025. V odůvodnění se soud v první řadě zaměřil na hodnocení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu, tedy otázku naplnění hrozby pronásledování žalobce [neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žalobce nerozporoval]. Shledal, že žalobce se poslední protivládní demonstrace zúčastnil před více než osmi lety. V minulosti (po své účasti na demonstracích) se ovšem vrátil do Venezuely z České republiky bez jakýchkoliv

problémů. Bez potíží probíhalo i prodlužování platnosti jeho cestovního dokladu. Proto se dá předpokládat, že není zaevidován jako účastník demonstrací v letech 2014-2017. Nelze mít tedy za opodstatněný závěr, že by chybějící výjezdní razítko v jeho pasu či skutečnost, že je neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu, byly impulsem k prověřování, zda se právě v době před osmi lety a dříve neúčastnil protivládních demonstrací. Není ani pravděpodobné, že by žalobce čelil represí ze strany státních aktérů kvůli demonstracím, které vypukly ve Venezuele po prezidentských volbách v roce 2024. V době těchto protestů totiž pobýval mimo území Venezuely. Ze zpráv o zemi původu plyne, že pozornost státních bezpečnostních složek se zaměřuje na aktuální veřejné dění. Naopak žádné zdroje nevypovídají o tom, že by se soustředila i na řadové účastníky demonstrací v minulosti. Pokud jde o aktivity na sociálních sítích, žalobce sám při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že účet, na němž zveřejňuje příspěvky namířené proti režimu, je veden pod přezdívkou, proto nehrozí, že bude spojen s jeho osobou. Fotografie z demonstrací, které měl údajně zveřejňovat na svých webových stránkách, správnímu orgánu nedoložil. Co se pak týče žalobcova návratu do země původu, z norské zprávy *Landinfo, Venezuela: Protestní akce v minulosti a v současnosti, možnost návratu do země pro osoby, které se účastnily velkých demonstrací v letech 2017-2019* ze dne 30. 5. 2023 plyne, že venezuelské úřady nevěnují zvýšenou pozornost skutečnosti, že je osoba neúspěšným žadatelem o mezinárodní ochranu či o dlouhodobý pobyt v cizině. Naopak žalobcem předložená zpráva Amnesty International *The State of the World's Human Rights* z roku 2023 v tomto ohledu nemá vysokou výpovědní hodnotu. Ze zpráv o zemi původu shromážděných žalovaným nelze usuzovat ani na nebezpečí hrozby vážné újmy dle § 14a zákona o azylu z důvodu, že žalobce ze země vycestoval v době covidových opatření, a to přes neoficiální hraniční přechod v době obecného zákazu vycestování.

II. Kasační stížnost

[3] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce („stěžovatel“) kasační stížnost. V ní zcela shodně jako v žalobě popsal svůj azylový příběh a obavy z pronásledování, resp. nebezpečí vážné újmy v případě návratu do země původu. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek, popř. i rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil krajskému soudu, resp. žalovanému k dalšímu řízení.

[4] V doplnění kasační stížnosti uvedl, že v jeho případě nejde o „pokus“ o sloučení rodiny či legalizaci pobytu, jak naznačuje žalovaný. Podstatou jsou jeho politické aktivity ve Venezuele a rizika spojená s případným návratem do země původu, která patří mezi země s nejvíce autoritativními režimy. Režim sleduje a trestá prakticky jakoukoli formu opozice. Státní moc je uplatňována arbitrárně, a to i vůči domnělým odpůrcům režimu. Po prezidentských volbách v roce 2024 se země ocitla v bezprecedentní humanitární a politické krizi. Stěžovatel ji přitom v roce 2020 opustil nelegálně. K uvěznění by mohly vést i jeho „online aktivity“, kdy na svém účtu na sociálních sítích pod pseudonymem publikoval kritiku režimu.

[5] Krajský soud rozhodnutí žalovaného nejprve zrušil, poté již však přijal argumentaci žalovaného. Vycházel přitom z obdobných informací o zemi původu jako žalovaný, opírá se zejména o zprávu norského imigračního úřadu z roku 2023 (*Landinfo*). Nedošlo tudíž k řádnému vypořádání žalobních bodů. Rozsudek je, stejně jako rozhodnutí žalovaného,

pokračování

nepřezkoumatelný a vychází z nesprávně zjištěného skutkového stavu. Soud se dopustil zásadního pochybení, které má vliv na hmotněprávní postavení stěžovatele.

[6] Stěžovatel v žalobě s poukazem na zprávy renomovaných nevládních mezinárodních organizací upozorňoval na aktuální dění ve Venezuele. Soud se však spokojil se spekulativním přístupem k věci a relativizoval stěžovatelovy obavy. Jeho argumentace spočívá zejména v časovém odstupu od konkrétních protistátních aktivit stěžovatele. Dalšími okolnostmi se však soud již nezabýval. Stěžovatel přitom předložil aktuální informace o zemi původu, zvláště zprávu Amnesty International z roku 2024. Soud i žalovaný je však bez bližšího zdůvodnění odmítl.

[7] Krajský soud dále nesprávně vyhodnotil i otázku, zda měla být stěžovateli udělena mezinárodní ochrana ve formě azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu či doplňková ochrana. Žalovaný i přes předchozí zrušující rozsudek nezjistil všechny relevantní informace o zemi původu. Žalovaný i krajský soud upřednostnili norskou zprávu Landinfo 2023 před zprávou Amnesty International z roku 2024, na kterou poukázal stěžovatel. Soud nevysvětlil, proč by zpráva Amnesty International, kontextuálně zasazená do dalších dostupných zpráv o zemi původu, neměla mít dostatečnou vypovídající hodnotu. problematické postavení navracejících se žadatelů o mezinárodní ochranu navíc potvrdila i zpráva EASO z roku 2020. Zpráva imigračního úřadu zastupujícího zájmy norského státu do dalších dostupných zpráv nezapadá.

[8] Ani závěr o tom, že nedojde k prozrazení bývalých aktivit stěžovatele je spekulativní a neopírá se o informace o zemi původu. Z nich je patrné, že státní moc dopadá i jen na domnělé odpůrce režimu. Stěžovatel sice není politicky exponovaným disidentem, ale protirežimních demonstrací se zúčastnil. Nesouhlas s režimem otevřeně vyjádřil i na sociálních sítích. Vzhledem k tomu, že nedisponuje výstupním razítkem ze země v roce 2020, nelze jeho situaci bagatelizovat. Při návratu do země může být zcela reálně prohledán včetně elektronických komunikačních zařízení. Režim se dopouští mučení a ponižujícího zacházení i s formálně níže postavenými odpůrci. V poslední době investuje nemalé prostředky do kontroly digitálního prostoru a podněcuje obyvatele k udávání protistátních aktivit spoluobčanů. Zprávy, potvrzující tyto skutečnosti, si však žalovaný neopatřil. Soud ani žalovaný nezohlednili prospektivní charakter mezinárodní ochrany a zaměřili se pouze na minulé aktivity stěžovatele. Nezabývali se otázkou případného stěžovatelova zájmu realizovat v zemi původu svá politická práva. Stěžovatel by vzhledem ke své typologii mohl být pro režim „zájmovou“ osobou. Jakákoli forma disentu je přitom tvrdě trestána.

[9] Stěžovateli případně měla být poskytnuta alespoň doplňková ochrana. Od roku 2024 došlo ve Venezuele ke zhoršení bezpečnostní situace ve všech ohledech. Nejde jen o politickou, ale též humanitární a sociální krizi. Chybí potraviny i základní služby. Venezuelané proto ve velkém prchají ze země. Zmíněné nedostatky jsou nelidským a ponižujícím zacházením.

III. Vyjádření žalovaného

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný konstatoval, že krajský soud se v potřebném rozsahu zabýval hodnocením možnosti udělení azylu či doplňkové ochrany.

Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, popřípadě zamítl.

IV. Hodnocení Nejvyššího správního soudu

[11] V daném případě se jedná o věc, v níž před krajským soudem rozhodovala specializovaná samosoudkyně. Protože Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o splnění základních podmínek řízení o kasační stížnosti, dále se v souladu s § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“), zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná, tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního kasační soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS. O přijatelnou kasační stížnost se tak může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) ve věci je potřeba učinit judikaturní odklon; (4) v napadeném rozhodnutí krajského soudu bylo shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[12] Nejvyšší správní soud v kasační argumentaci nenalezl žádnou právní otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost správních soudů a k níž by se měl vyjádřit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku soud nedovodil ani z obsahu napadeného rozsudku či ze soudního a správního spisu. V napadeném rozsudku pak neshledal ani zásadní pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. Dospěl proto k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná.

[13] K tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů se v obecné rovině Nejvyšší správní soud mnohokrát vyjádřil (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005-245, či ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64). Rozhodnutí soudu je třeba považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů zejména tehdy, pokud není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů nebo při utváření právního závěru, z jakého důvodu soud považoval žalobní námitky za liché či mylné nebo proč nepovažoval právní argumentaci v žalobě za důvodnou. Meritorní přezkum rozhodnutí soudu je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost.

[14] I ve vztahu k námitce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu odkazuje Nejvyšší správní soud na svou ustálenou judikaturu, podle které je povinností správního orgánu zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že zde azylově relevantní skutečnosti jsou. Správní orgán nemá povinnost domýšlet právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a činit posléze k těmto důvodům příslušná skutková zjištění (viz rozsudky ze dne

pokračování

20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, či usnesení ze dne 31. 10. 2024, č. j. 7 Azs 96/2024-33). Rozsah a obsah informací zjišťovaných o zemi původu se tak odvíjí od sdělení žadatele o mezinárodní ochranu (usnesení ze dne 16. 12. 2021, č. j. 3 Azs 118/2021-39, bod 11, či rozsudek ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 Azs 143/2024-29).

[15] Jde-li o namítané nesprávné právní posouzení obavy stěžovatele z pronásledování, Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 10. 7. 2024, č. j. 1 Azs 66/2024-34 (bod 9), uvedl, že „*k udělení mezinárodní ochrany nestačuje pouhá existence nedemokratického systému v zemi původu, žadatel musí tvrdit, že bude po návratu vystaven pronásledování nebo diskriminaci z azylově významných důvodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2005, č. j. 3 Azs 303/2004-79; ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 13/2003-40).*“ Stejně tak skutečnost, že země původu je považována za nedemokratický stát, sama o sobě neopodstatňuje automatické získání mezinárodní ochrany (viz usnesení ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 305/2021-20, bod 11, či ze dne 28. 6. 2023, č. j. 10 Azs 68/2023-43, bod 10).

[16] V rozsudku ze dne 25. 1. 2011, č. j. 6 Azs 36/2010-274, č. 2290/2011 Sb. NSS, také Nejvyšší správní soud shrnul, že pronásledováním je jak jednání, které vede k porušení neomezitelných lidských práv (například zákaz mučení, zákaz otroctví, právo na právní subjektivitu), tak souběh různých opatření, jež by sama o sobě nebyla pronásledováním, ale ve svém souhrnu jsou natolik závažná jako zásah do těchto práv (tzv. „pronásledování na kumulativním základě“, srov. rozsudky ze dne 22. 5. 2009, č. j. 5 Azs 7/2009-98, nebo ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70). Nejvyšší správní soud pronásledování na kumulativním základě neshledal například u žadatelky, která byla jednou předvolána a jednou zadržena na akci na podporu opozičního hnutí, přičemž nebyla ze strany policie podrobena nátlaku či násilí, zadržení pro ni neznamenal následně žádné další příkoří a nesetkala se ani s žádným násilným jednáním ze strany represivních složek státu (rozsudek ze dne 9. 6. 2021, č. j. 6 Azs 94/2021-32). Požadovaná intenzita pronásledování nebyla shledána ani u žadatele, jehož opakovaně vyslýchala policie kvůli kritickým projevům vůči vládě (činěným mezi přáteli a v práci a při setkávání s disidenty; stěžovatel však nebyl politickým aktivistou), byl považován za tzv. „nedůvěryhodnou osobu“, neměl přístup k lepším pracovním pozicím a byl omezován ve společenském životě (usnesení ze dne 22. 7. 2020, č. j. 1 Azs 140/2020-44). Způsobem hodnocení přiměřené pravděpodobnosti u odůvodnění obav z pronásledování se kasační soud již také zabýval (viz rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006-82; či nověji usnesení ze dne 21. 8. 2024, č. j. 3 Azs 6/2024-30, bod 15 a judikatura tam citovaná). V rozsudku ze dne 24. 10. 2025, č. j. 5 Azs 332/2024 - 48, pak předmětem jeho přezkumu bylo i pronásledování na základě aktivit žadatelky na sociálních sítích.

[17] Pokud jde o otázku hodnocení situace v zemi původu, dle judikatury Nejvyššího správního soudu musí být informace o zemi původu (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné [srov. rozsudky ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008-71; či ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, č. 1825/2009 Sb. NSS]. V recentním rozsudku ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 91/2025 - 67, se pak kasační soud zabýval přímo situací ve Venezuele a vycházejí z podkladů pocházejících od důvěryhodných zdrojů a reflektujících aktuální situaci po prezidentských volbách z července 2024 akceptoval závěr, že osobám, které se vrací do Venezuely, automaticky nehrozí špatné zacházení. Zatýkání je v současnosti selektivnější

a zaměřuje se na politické představitele. „Přestože může docházet ke svévolnému zatýkání venezuelských občanů, není přiměřeně pravděpodobné, že by mu byli vystaveni stěžovatelé po svém návratu.“ Nejvyšší správní soud ostatně již dříve k situaci ve Venezuele uvedl, že po vyostření okolo prezidentských voleb v létě 2024 došlo k jejímu zklidnění (srov. usnesení ze dne 14. 8. 2025, č. j. 10 Azs 102/2025-51, bod 16). Samotná existence autoritářského režimu, postihování opozice a obecná atmosféra strachu nejsou samy o sobě důkazem, že stěžovateli hrozí pronásledování či vážná újma ve smyslu zákona o azylu (viz rozsudek ze dne 9. 10. 2025, č. j. 1 Azs 91/2025 - 67, bod 18).

[18] V rozsudku ze dne 21. 11. 2025, č. j. 5 Azs 157/2025 - 37, se Nejvyšší správní soud zabýval situací venezuelského žadatele, který se zúčastnil demonstrací v letech 2015–2017 a následně jediného protestního shromáždění v Chile v roce 2024. Konstatoval, že „[v] kontextu dostupných informací o zemi původu není zřejmé, že by mělo být pronásledování stěžovatele b) přiměřeně pravděpodobné, resp. že by měl čelit skutečnému nebezpečí vážné újmy.“ Dodal, že informace o zemi původu, které shromáždil žalovaný a následně doplnil městský soud, je třeba vnímat ve vzájemné souvislosti. Po vyhodnocení informací Landinfo ze dne 30. 5. 2023 a ze dne 10. 12. 2024 pak uzavřel, že ačkoli se stěžovatel „účastnil demonstrací jako řadový účastník v letech 2015–2017 přímo ve Venezuele a v roce 2024 v Chile, nic nenasvědčuje tomu, že by měly mít o jeho osobu venezuelské státní orgány jakýkoliv zájem. I kdyby bylo v jejich silách zjistit, že se stěžovatel b) účastnil demonstrací před cca osmi lety či v roce 2024 na území jiného státu, informace o zemi původu nenasvědčují tomu, že by tak – v případě řadových účastníků – venezuelské státní orgány běžně činily; resp., že by mělo i nadále docházet k zatýkání osob s ohledem na jejich účast na demonstraci v (nikoliv bezprostřední) minulosti.“

[19] K prospektivní povaze rozhodování o žádostech o mezinárodní ochranu Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 30. 11. 2023, č. j. 4 Azs 280/2023 - 71, uvedl, že minulé pronásledování je pouze indicií pro odůvodněné obavy z pronásledování do budoucna, avšak nikoli nutnou podmínkou. V rozsudku ze dne 25. 4. 2019, č. j. 5 Azs 207/2017 - 36, pak konstatoval, že „posuzování odůvodněnosti strachu z pronásledování je úzce spjato s dalšími kritérii, jelikož, jak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, posouzení podmínek pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu je postaveno na potencialitě pronásledování v budoucnu po případném návratu žadatele do země původu, jedná se tedy, obdobně jako u posuzování skutečného nebezpečí vážné újmy pro účely doplňkové ochrany, o prospektivní rozhodování (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 47/2007 - 60, či ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2008 - 83). Samotný § 12 písm. b) zákona o azylu pracuje s pojmem strachu jako subjektivním prvkem a s odůvodněností strachu z pronásledování jako prvkem objektivním, nestanoví však podmínku faktického pronásledování v minulosti, ačkoli předchozí pronásledování žadatele je závažným ukazatelem odůvodněnosti strachu žadatele z pronásledování (viz čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice). Z tohoto důvodu nelze vyloučit, že žadatel bude mít odůvodněný strach z pronásledování i v případech, kdy k němu v minulosti nedocházelo (obdobné závěry vyplývají z čl. 4 odst. 4 kvalifikační směrnice i pro skutečné nebezpečí vážné újmy jakožto nezbytné podmínky pro udělení doplňkové ochrany). (...) V rámci přezkumu důvodů pro udělení mezinárodní ochrany je tedy zkoumána možnost budoucího pronásledování, přičemž je využíván standard přiměřené pravděpodobnosti, což znamená, že tato možnost musí být reálná, nikoli pouze hypotetická, rozhodně však nemusí dosahovat či přesahovat 50 % (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82, a ze dne 13. 8. 2010, č. j. 4 Azs 11/2010 - 112).“

pokračování

[20] V rozsudku ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 - 43, Nejvyšší správní soud též shledal, že odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů ve smyslu § 12 zákona o azylu sama o sobě nezakládá ani skutečnost, že politický režim v jeho domovském státě neumožnil žadateli jeho politický rozvoj. Otázkou, zda vážnou újmu ve smyslu § 14a zákona o azylu může způsobit nedostatek potravin či lékařské péče se kasační soud zabýval např. v rozsudku ze dne 8. 10. 2021, č. j. 1 Azs 227/2021 - 21.

[21] S veškerou citovanou judikaturou je napadený rozsudek krajského soudu v souladu.

V. Závěr a náklady řízení

[22] Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů shledal, že kasační stížnost nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji odmítl jako nepřijatelnou ve smyslu § 104a s. ř. s.

[23] O náhradě nákladů řízení ve vztahu k účastníkům řízení soud rozhodl na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. podle úspěchu ve věci (k aplikaci tohoto ustanovení namísto § 60 odst. 3 s. ř. s. viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2025

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu